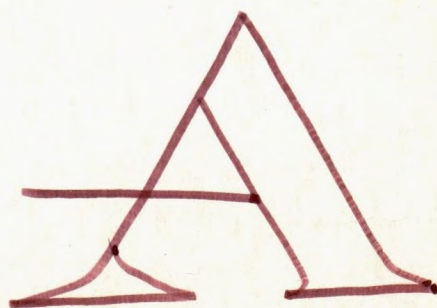

A B L A K O K

A Bajai Tanítóképző Intézet
Alkotóműhelyének
időszekos kiadványa

BEVEZETŐ

O mint olvasó !

most kezdedbe kerül

A mint Alkot mihely

A mint Antológia

A mint az ABC kezdő betűje

és A mint ABLAKOK

keretbe zárt

üvegvilág

redőny mellett

csak hunyorgat

szen

hogy te sem tudod

mikor nézel ki

és mikor be az

ablakon

BÁCSI CSABA

I.

Sej, mások ágyában

én nem aludtam

nem dőltem én le

bármiféle földre

sej, mások divánján

én nem tetszelegtem

hej ha így lett volna

sej, mások szavával

ha értettem volna

többé nem maradnék

egyedül magamnak.

Sej, ha elaludtam

más nem keltett volna

sej, ha elaludtam

és én elaludtam

jártam fűzfaágak bozont sűrűjében

megöttem könyerem lápok büze között

kezemet emeltem lián - tekeredett

hiába vagdostam, be is kebeleztet

sej, ha elaludtam

az erdőbe jártam

vágtam a fákat

nem jártam számat

sej, ha elaludtam
sárkányként lebegtem
gyümölcsfák gyümölcsét
mind megeszegettem
mind megeszegettem
sej, ha elaludtam
már kevesebb lettem
Sej, én nem aludtam
szépén vetett ágyban
sej, én bátor voltam
égig érő fák közt
sej, ha elaludtál
találkoztál véle
tőle inda lettél
tőle bátor, mint én
tőle fűzfásip, tőle fehér közt
fekete.

II.

Anyám nézz a tükörbe
- a tükör én vagyok -
Anyám nézz a tükörbe
- fáradt arcod van -
Anyám nézz a tükörbe
- magadat látod ott -
Anyám nézz a tükörbe
- az életed vagyok -

Szétfolyó idő

/Salvador Dali képe alá/

égett a tűz,

s a műanyag idő

lassan szétterült

sistergett, bugyborékkolt

forgott égő kövületében.

Kis áradt nagyanyáink

állnak a folyó idő örvényében,

állnak és nem mozdulnak,

s az idő csak nyúlik, málik,

az órák különélnek, a számlapok,

mutatók atomjaira bomolva húzódnak

nyálkásodva ömlenek, forognak az örvény

közpén.

Szinek villannak szabálytalanul

csordogálnak

egymásba, vadulnak - ölnek - letaposnak-

szántanak vetnek és aratnak,

dermeszt, melegít, éget,

lávaként zúdulnak a színskála

egymásbaforduló képei.

Állunk e ben a forgatagban,

morevséget levetkőztük,

s magunktól meztelenül

forgunk, szabálytalankodunk,

hajlunk és törünk

az örültségig folyó
szétfolyó, tekintetektől formálódó
időben.

III.

A fákon már nincs levél,
s hol eddig ezüstben pompázott a harmat
ott most madarak fáznek cseppé görnyedve

A fákon már nincs levél
az udvarokban gyűjtik az avart
szétszaladnak, mint olajfolt a vizen
a szánakozó levéldarabok,

A fákon már nincs levél.

Ősz van

fúj a szél

kabátba bújik a Föld
széttveti bibor lábát a tél
és mondja, hogy elég.

A fákon már nincs levél

tőlük nem várnak már csodát

tőlük már fagyhat, eshet, fázhat
a hó

nem melengetik szárnya-
ikkal.

A fákon már nincs levél

messze távol még ott durrog a nyár
fülünkbe már a tavasz kiabál.

XXXXXXXXXX

XXXXXX

BERES BÉLA

Lépés /szándék/ ígéret

Lépéseid nem számlál-
hatók; felesleges az ut
oda-vissza: 3 x 3 lépés.
csizmásan ébredsz, morog-
va ül szemedben a szomorúság
ledobod éppen inged
vagy felveszed, az ölelkezés
közben majdnem mindegy.
akartál, már napok óta
kivántál valamit tenni
lépések hiányoz-
tak; a lépések vagy
szándék? sűrűbb
hálót hiába is keresel
nincs; nem létezik.
a boltajtón tábla sincs.
hiába ajándék az élet
nincs időd rá, hogy megemészd:
lépés /szándék/ ígéret: egy-egy
hely; csúcs, havas út
lassú eljegesedés
se szó, se mondat
kifejezésstelen unalomba
fulladt
utolsó előtti próbálkozás
maradtál.

Hangulatok

árnyékát érzi minden léptem
beszárva-bekerítve, mint csorda
szarvasok keseritem, magányom
kövér perceit

csipásan, hajnali kócosan
mikor a tükörben keresgélem
kérdéseimre válaszom
nem titkolom
néha meglep a
frissesség, amivel
kezembe veszem
fogkefém.

vacogó ködben
mikor velem
ölelkezik kabátom,
elhajítanám
veriték-ruháért.

hogy sorod nem egyenlő mindennapi
remegésseddel
jól tudod már, meghajolsz törvényeink
előtt, s nem a tisztelet parancsolja így
úsz, hajt lázas vágyad
sikoltottnak a sinek amerre a vonat
elhalad.

hogy lépéseid nyomát befujja a szél
sárga avarral
jól tudod már, hazajárnak karod erejét
rigmustverő szivedet, s kegyetlennek
kiálkod ki a világot,
bár életed mindennél kedvesebb,
szereted.

hogy vágyaid merészebbek, griffszárnyat
kötöttek
jól tudod már, lépted kopog az elhagyott
utcákon, s hiába gondolod, hogy
életed sajátod
mikor erős hálóval vagy odakötözve
karomhoz.

Töprengő

nincs egyéb dolgom
mint megvitatni magammal:
tehetek-e valamit, valamiért
vagy sekély
vizeim mellett
letáborozva
kempingezem el
életem.

egy hangulat A.p.-ja.

karom reped

ujjam hasad, ahogy tollam

szabadul a forgatagba.

keserü nyikorgás ez számom,

nem más

tintanyalógató póz.

hitetlenül

összezárt ajkakkal

magamsemtudommiért.

versbefejezés

.....

hamar beleültünk e

csudamód csavart csigaházba.

GREGORICH ANDRÁS

Mottó: Elképzelttem, hogy meghalok
Mi lesz Veled világ?
- Ugyan kérem semmi !

Előszó

Mit irjek Nektek
kókadt-fejű
észtombolástól reszkető
kezű
emberek ?

Mit kívánhatok ?
Talán jószerencsét!
Szerelmeim és banalitásom
Magasfokú egyvelegét!

Egy emlék

Rájöttem, miért csodáltam a szemed,
mert ez volt, mit nem sikerült
álarc mögé rejtened
most érzem, milyen mélyen nézett
rám, arcod mögül
s nem értettem, mikor vidám vonások
mögött, bánatkék személt.
Csak nézett, nézett, és álarcod soha,-
csak ő értett meg egyedül.

Párbeszéd

Láttam, hogy jön,
s én köszöntem:
Jó napot közöny

Láttam, hogy szól,
s én válaszoltam:
köszönöm jól

Láttam, hogy kér,
s mondtam:
Miért ígér ?

Láttam, hogy lát
és én mondtam:
Viszlát!

Enyém vagy

A porszemeken térdelve is elérek téged,
hogy utána szerelmedről nekem mesélhess!

S ha nyugtom fotelben, TV előtt nem
találom,
megsegit a gondolat, hogy léted nemcsak
álom

Ha megnyugszom, mert Neked kell élni
a nyugalom gyerekes játszóterén szeretnék
benned égni!

Cetlik

Nem tudom elmondani, ami
százszor rámtalál egy perc alatt
tiétek mindenem,
s nekem semmi sem maradt.

- . -

Tudod eszembe jutott hogy megszerettelek
megcsókolom most a szád
és te elmeséled nekem
szerelmed tizenhét illatát

- . -

Bámulom az embereket és
nem látok mást
csak érdekeket.

- . -

Szerelmed a szennyvizben
magvaid a sejtekben vannak

- . -

Hej, füstszagú nappalok, éjszakák

Mondd miért tekintenek rám oly üresen
a fák?

Ők is megtudták ?

- . -

Fájnak a reggelek, fájnal, mert felkelek,
Fájnak az esték, mert úgy futnék feléd.

- . -

Egykedvűen zötyög a gép, megyek
hazafele. 13.

Csak úgy

Végre itt fekszem az ágyban
Mindennapok célja
egyedüllét, magány
Előttem piszkos-pár zokni
egymásra dobott cipők.
Élek.

Hé - holnap mikor szól a vekker ?
Egyébként mindegy
Majd ha felébredek kidobálom
magam az ablakon
Tessék parancsolni, kezitsókolnám
Egyszerű kis téglalap, melybe
betekint a világ
Forgolódunk, horkolunk
Különben jó éjszakát

Utószó

Ha éjszaka
feltámad a szél
ha reggelre rézen elmentél
ha ablakod betöri a szél
Ne várj
Pillőszárnyu éjszakák
Fáradt reggelek
Ördögűző kékszakáll
De várni nem lehet, várni n...

IVICZ ILONA

Vétkesek vagyunk
mi
mindannyian
oly könnyen kimondjuk
a szót
a szót, mely dönt
vagy éppen utat mutat.

Dal

Hallgat a virág,	Hogyha engem
csörög a nád,	megtaláltok,
surránó szél	bölg lesznek
meg sem talál	meglátjátok.

Elbujtam én	Kéressetek,
előletem,	kutassatok !
esőmosta	Halk esővel
magas hegyek.	áztassatok.

Könnyű széllel
száritsatok,
nyári nappal
altassatok.

Válasz

Tévelygésed utjai nemcsak

viasszások

nemcsak pedikürözötten ocsmányak

gyalázat is.

Hibáid terrája nem oly binös,

mint akart dolgaid.

Fázom a képmutatás és

önszórakoztatás egységétől,

de taszit külön is.

- + -

Kötelet vágva nyisszant

a kés.

Zuhantam.

S részeg légtornászként
hadonásztam.

- + -

Megfulladok

Fenn akadt a szó

megállt a szél

egy pillanatra

s aztán mert fájt

mert kivérzett

perdült könnyem

beforr a seb

amig forr addig fáj

s aztán mert ép vagyok

ujra szóra várok.

Félünk

Utat törünk magunknak,
megmarjuk egymás életét,
kergetőzve menekülünk,
szemtől-szembe kerülünk,
megmarjuk egymás életét,

forgunk

pörgünk

lázban égünk

már nem élünk

forgunk

pörgünk

nem pihenünk

csak cserélünk

utat törünk magunknak
megmarjuk egymás életét
ütközésig rohanunk
csontig beleharapunk

forgunk

pörgünk

és félünk

KALMÁR JÁNOS

NAGYAPÁM EMLÉKE

Három éve már, hogy

könnyeim érted hullottak

Drága nagyapám

Előttem állsz

egy szennyfolt háboru

kisemberi trónján vivódva önmagad

zsákutca életével

Előttem állsz

a tizkörmi kenyérdarabbal

fekete, kérges kezed bársonyos

simogatásával

csonthéjburku szived szerető

lágyságával

Előttem állsz

öt halott gyermeked

éltető jójával

és a vassors

fojtogató liánjával

Előttem állsz

világtalan vén szemeid

neonfényt vibráló

remezésével

Előttem állsz

járadék átvevő örömmel

Előttem állsz

a szabó család sípoló

rádiójának megnyugvásával

Előttem állsz

fekve egy tömjénes ravatalon

kétoldalt életed hunyorgó gyertyáival

s a lelkész életed méltató szavaival

a sablon egyházi dallal

mely téged idéz

Előttem állsz

az élet nyilttöréses

fájdalmai utáni megnyugvásoddal

HAJNAL...

A hajnali tejeskanna csördülések

kitárják az élet ajtaját

a szél elköti gyeplőjét

az utszéli fákról

és kristály hideget permetez

az álmos szemekbe

kibujnak a buszok garázs melegükből

és megtönni az éhes bendőt

az első megállóba beállnak

HÁLA... /Részlet/

Apáink!

Önnön zsákutca életetek virágcserepnyi
talajából nőtt új hajtások szólnak
hozzátok

a beat soványtején felnőtt új nemzedék
véretek, verejtéketek vigasz gyermekei
Tudom velünk örültök

mikor nagy, hangszórópofával kiáltjuk
a négy égtáj felé szabadságunk,
hogy hangunk eljusszon a fásult fülekbe
és az új élet tavaszán velünk együtt
zengjék

szerte a földön míg egy kórusná
válunk
mely abroncsként fogja össze a
világot

Őseink!

kik hosszú évszázadok sötét berkeiben
kutattátok
az életnyi fényt, a szabadság szerény
mészesét

én a XX. század fia
leomlok előttetek az idő
vigasztaló ködjében
s markolva a testszagú földet
mondom ki nevetek

ŐSEIMRE GONDOLOK ...

Őseimre gondolok a szófukar agyafurt
legényekre
kik életük csobogó patakját lovagolták
lyukas csanakjaikon
ők nekem a szuhogó téli fenyves
a völgykatlanokba szorult égi szeretet
szivem billentyűjén morzsoló morc istenek
Ki választott nektek ily Mózeszt és ki
igért Kánaánt? rátok örökre
kétmarékkal szórták a falált
Kánaán? Ki ér rá észrevenni a saját
Kánaánját a hétköznapiok ketyuiban?
Sebes patakok pergetik az idő vizi
malmait
a molnár a garatra új termésből tölt
és a nagyanyányi messzeségben
eltűnnek a régi foszlóskalácsok

HÁHÓ...

gázlót találtam

gondolataim ingoványán

cupp-cupp cuppog a sár
zzz-zzz zizzen a nád
sss-sss susog a szél
hát-már gyere felém

KUJÁNI MONIKA

HANGULAT

Bámulom sötét ereszen át
Villantom szemem,
S nem látom a nap sugarát.

Fátyolos ime jókedvű hangom
Nevetni szeretnék
Csorgó patakokban pilláim becsukom.

Várom valamit, élek valamit
Unottan vergődök,
És rikoltom a csend hangjait.

Süketen, bénán, feszülten, mereven
engedem tagjaim
Szenvedem életem - elegem.

BUCSU

Magam maradtam gondjaimmal,
TEGED elvitt a vonat.
Mullámzó gőzfelhőben álltam,
többé már nem láttalak,
csak hangod csattant fel
a suhanó vonat ajtaján,
utánad néztem,
de te már messze jártál.
Közben felszállt a gőzfelhő
bámultam a néma sötétséget,
az összetartó sínek között
nem láthattam mást,
csak a tátongó messzeséget.

SZINHARMÓNIA

Pattogó, ropogó, izzó, lángoló tűz
alkonypirban égő nap, kit a hold tovaűz,
az életsejt, mi a vérben tocsog
mind életet üvöltő - piros.
Virágok fűszálak és fák a rengetegben
az ég alja ott túl a hegyen
a rügyező tavasz, az éledő föld
a zsendülő vetés - mindez csupa zöld.

KÉPZELT

Izzani látom a földet - vörös golyóként
dobálja magát az űrben ...

Szétveti egységes talaját
levegőbe repíti milliónyi városát
szétdobta magát
mert nem bírta tovább ...
hirtelen tűnt el minden,
mit századok keze alkotott,
odaveszett mindaz,
amin az ember dolgozott,
milliók munkája széthullott.

Lángolni láttam a földet - tűzgömbként
kering az űrben.

A VADÁSZ

Amikor újra koppan a hajnal
útvárá bocsájtja az ég a napot
akkor indul útra a vadász
hogy valamivel elüsse a napot.

Kóvályogva keresi a tavalyi napsütést
szivja a lankadt virágillatokat
üzi a vászonra vetített vadat,
keresi a rég kiszáradt égszinü tavat,
fáradtan balleg az M 7-es ösvényen
unja már az életét - elhalkul
s a bémuló hajnalban
kimost siváran gombolyodik
s a vadlázó Jaguáron távolodik.

Amikor újra betoppan az este
elüzi a hold a napot
akkor tér haza a vadász
befejezte végre ezt a napot.

NAGY JÁNOS

Valami

Valami megújulás kellene,
valami egészen már,
meglepően egyszerű, mégis szép,
mint egy látomás;
valami megnyugtató rend,
csendes tisztaság,
valami tiszta csendesség,
hóvirás;
valami kikeletti szellő,
búcsúzó olvadás,
valami rügyező szerelem,
tavaszi vallomás.

egy alkoholista abc-je

az álmok buja-cifra csókjai
démoni dzsungerek elkezdik életem foj-
tani gomolyogva gyötrik hajszoják ide-
geim izléstelen jelenetek káprázatos
lidércein lyukas másnapos napvilág
nyomaszt ocsmányul ócska öklendező
őrölt pálinkásüveg röhull selejtezett
szitkozódó táncos tyukjára unottan úri
ürességgel üzi vérét zabálja zsarnok

Körtánc

Egy rózsabimbó kivirágzik,
Egy lány szerelme megigéz.
Egy régi verssor elmúlik,
Egy szemnek fénye felidéz.

Egy lány szerelme kivirágzik,
Egy régi verssor megigéz.
Egy szemnek fénye elmúlik,
Egy rózsabimbó felidéz.

Egy régi verssor kivirágzik,
Egy szemnek fénye megigéz.
Egy rózsabimbó elmúlik,
Egy lány szerelme felidéz.

Egy szemnek fénye kivirágzik,
Egy rózsabimbó megigéz.
Egy lány szerelme elmúlik,
Egy régi verssor felidéz.

Gyöngyszem

Szememben mála unalom jár
tétova, ismeretlen táncot,
a felvillanó lidércclángok
röpke fénye gyorsan messzeszáll:
szememben mála unalom jár.

Szememben szemed fénye játszik.

Te kérdezz!

Majd ha te is.

Majd ha te is, mint én,

úgy érzed zuhansz,

zuhansz a föld peremén

a tüzes, fortyogó,

lúktetőn forró

fénybe,

ne kérdezz!

Írd be

annyival, amit érzel

lázás önkivületbe esve,

remegő szívvél, remegő kézzel

betörsz a testbe,

s egybefolyik minden,

a nappal, az este,

ne kérdezz!

Mert ő is elszállt a fénybe,

izzó fénybe, boldog reménybe,

Csak ne kérdezz,

majd ha te is,

majd ha te is, mint én,

úgy érzed zuhansz,

zuhansz a föld peremén!

Harányos symphonia

Lomha füstben úszik a levegő,
én tétován tovalebegő fények közt élek;
tompán kondul a lélekharang,
csak egy távoli hang felel rá...felel rá.
Gomolygó füst-felhők a csendben,
holkan könnycseppem csörren,
egy kék öbölben szerteszáll,
ahol a halál vár...halál vár.

Hóviharban?

Csillag-tüskék karcolják arcomat,
fehér fátyol kavargó, tévelyeg;
szivemben fekete fények égnek,
kristály-lángok égetik véremet.
Jégvirágok nyílnak ki szememben,
gyémánt-szikrák öntözik, perzselik,
éles üvegszilánkokra tépik
fehér szivem fekete termeit.
Felsikolt a csillagó tükrörfel,
s csengve-bongva széttörik a remény,
közben hófehéren csilingelve
lidérc-lángok vibrálnak feketén.

ROZENVAI JÁNOS

Eljöttél

Itt vagy hát megint
Évezredes feledés ködén zuhantál át
Véresre pofozott az idő
Nem hívtalak, de most tépek neked rózsát
arcod sebeit vele borogatni
Jól áll neked
Szép vagy, mint a virág
Napraforgó vagy, tudod jól miért
Már elfelejtettelek, s most rossz
éjjelen
Megjelensz, törni, zúzni, szeretni,
enlékeztetni
közben álmocsókban magad belémharapod.

Magyarázva

En nem nektek írom hosszú, rimtelen
sorokba
gondolataim bővizű folyóit
Val mi ösztönös fájdalomérzés viszt
rá, hogy
átlépjem Himalája fejü gátlásaimat
Ezért kapaszkodom bele egy fatörzsbe
lecsurogni vágyom a folyón,
hívós érzéshullám csapjon át testemen
s úgy úszunk mi ketten - a fa meg én -
ahogy az idő sodorja létet
Ringatózva vonulok gondolataim
és érzéseim között, félve az alföldtől,
hol a
sekélyes víz lassu csörgés közben lepakol
beépít a partba.

XXXXXXXXXX

XXXXXX

Hazafelé a sötétben

Az éjszaka kutyái csimpaszkodnak a
sarkamba

Átrepülöm úszva a köd folyóját
Nedves emlékek szakadnak le sirva rólam
Zsiványtanya fénye sárgán fellobban
Világít, és én átlátok zokogva
Sunintok, pattogtatok méregostorommal
Rádlököm a fekete éjszakai Japót

O P - ből haza

Dömborodó vadak a hegyek
és róluk
korhadt, öreg faházak lesnek rám
fehér szőnyegen.

S látják a párafüggönyön át
hogyan ültetek piros virágot
a szőke emlékek temetőjébe
lekuporodva

Csak nyolcvan évet kérek
Csak nyolcvan évet kérek.
Nem magamnak.
Annak aki
vasat karmol,
vizet magnak
az élettel harcol.
Annak kérem
nem magamnak

Nyárváró

En megállok ha
enyhül az éjszaka
s felhőhamut szórva
az égsötét serpenyőbe
kiszakad.
Így jól látom a hazug
neonszikrákat
ha sárfőny fröccsen rám
az elkocogó tél szekeréről.
De most még beledermedek
a februárba
így állva
csillaghullást várva.

Kapunyitók

Hol világ szárad a vászonon
Gondolatot gyűr az anyag
Funkások, anyák lépnek ki a véső alól
S formál a ceruza
Hol színeket öntenek
akarátvarázslók
Ott kapukat nyitnak
Istenkéz portások.

T A R T A L O M

Bevezető	2.
Bácsi Csaba	3.
Béres Béla	7.
Gregorich András	11.
Ivics Ilona	15.
Kalmár János	19.
Kujáni Mónika	23.
Nagy János	27.
Rossznyi János	31.

Versek:

Alkotóműhely tagjai

Lektor:

Koszthelyi György

Juhász Károly

Felölős kiadó:

Gaszner István

Szerkesztő:

Kalmár János

